

І. Добръ, мамо, но когато ты прилѣжавашъ и имашъ грижа за мене и за Ъленка, тебе да си тамъ гдѣто сме и нше: когато прилѣжавашъ за разни нѣща кжщни, тебе да ходишъ отъ една обиталница въ друга. Яко прочее Богъ нема тѣло, какво може да прехожда отъ едно мѣсто на друго, и да прилѣжава за сички, каквото прави?

М. Богъ се намѣрѣва посикаде: сдѣществѣва секога и на всако мѣсто.

І. Мамо! многѣ ми є мѣчно да разѣмѣмъ, що ми говоришъ.

М. Намѣрѣват се многѣ нѣща, Іованчо, които вѣрѣваме, ако и да є много мѣчно да ги разѣмѣме.

НЕ Є ЛИ ДЪХО ТИ ЄДНО НѢЩО МНОГѣ РАЗЛИЧНО ОТЪ ТѢЛОТО ТИ, ИЛИ НАЙ ПАЧЕ СОВСЕМЪ ТОЙ РАЗЛИЧЕНЪ?

І. Наистина, мамо: него, чини ми се разѣмѣвамъ го добръ.

М. Гдѣ є дѣхо ти или дѣшата ти?

І. Некаде внѣтре въ тѣлото ми: и вижда ми се, че є въ главѣта ми; защото като мыслимъ многѣ, вижда ми се както да мыслихъ съ главата ми.